

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J., X., D., Í.**, zast. J. – advokát,
V., X., proti žalovanému: **F., D., X.**, zast. J. – advokát, M., X., o zaplatenie 65 331 000 Sk s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 17 Cb 128/03–197 zo dňa 12. mája 2006, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 17 Cb 128/03–197 zo dňa 12. mája 2006 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 65 331 000 Sk s príslušenstvom. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania na účet jeho právneho zástupcu vo výške 855 010 Sk, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti predmetného rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa žalobca stal vlastníkom pohľadávok v počte 1645 ks, v celkovom objeme 65 331 000 Sk, ktoré získal zmluvami o postúpení od jednotlivých bývalých majiteľov dlhopisov F., ktorými bývalí majitelia vyúčtovali úroky z omeškania s vyplatením menovitej hodnoty a výnosov dlhopisov F..

Žalobca sa domáhal úhrady označenej sumy z titulu omeškania dlžníka – žalovaného za oneskorené vyplatenie menovitej hodnoty a výnosov dlhopisov vydaných žalovaným s poukazom na ust. § 303 a § 501 Obchodného zákonníka v súvislosti s ust. § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, v platnom znení. Krajský súd vychádzal pri posúdení nároku navrhovateľa zo zistenia, že predmetom podaného návrhu je uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré mali vzniknúť v dôsledku omeškania odporcu s vyplatením menovitej hodnoty a výnosov dlhopisov emitovaných odporcom. Žalobca preukazuje právo a opodstatnenosť vyúčtovaných úrokov z omeškania s poukazom na ust. § 24 ods. 6 zákona 92/1991 Zb., a to nedodržaním lehoty splatnosti, ktorá bola zákonnou úpravou stanovená na 31.12.2000. Nakoľko odporca jednotlivé dlhopisy uhrádzal až v priebehu roku 2001, čo sporné nie je, podľa navrhovateľa sa dostal do omeškania a podľa platnej výšky diskontnej úrokovej sadzby vyhlásenej NBS SR v čase uplatnenia, sa žalobca domáhal práva na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti dlhopisov do zaplatenia.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb., dlhopis podľa ods. 4, vrátane výnosu, je splatný 31.12.2000 a f.ručí za splatenie dlhopisov podľa odseku 4 svojím majetkom. Podľa § 24 ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb., dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu je f.povinný splatiť osobám uvedeným v odsekoch 3 a 9, a to najneskôr do konca roka 2001.

Podľa žalobcu, táto lehota nemá na splatnosť dlhopisov žalovaného a tým ani na jeho omeškanie žiaden vplyv, je len lehotou technickou a nie hmotno-právnou. Adresátom uvedeného ustanovenia je len žalovaný, len jemu vzniká zákonom uložená povinnosť na základe ust. § 24 ods. 11 na rozdiel od ust. § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb.

Krajský súd mal preukázané, že žalobca sa stal vlastníkom pohľadávok na základe zmlúv o postúpení pohľadávok. Ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov síce určuje, že dlhopis f., vrátane jeho výnosu, je splatný 31.12.2000, ale v ust. § 24 ods. 11 citovaného zákona je uvedené, že F. je povinný dlhopis f.vrátane jeho výnosu splatiť osobám, ktoré ho nadobudli, a to najneskôr do konca roku 2001. Menovité hodnoty a výnosy dlhopisov bol tak povinný, podľa názoru krajského súdu, žalovaný splatiť do 31.12.2001.

Ako ďalej uviedol krajský súd, v danom prípade právny predpis exaktne stanovil čas splnenia a z toho vyplýva, že žalovaný splní svoj záväzok riadne a včas, ak dlhopis vyplatí do 31.12.2001. Žalobca úrok z omeškania požadoval od 1.1.2001, t. j. za čas, keď žalovaný so splnením dlhu nebol v omeškaní, preto súd žalobu zamietol ako podanú bez právneho dôvodu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Namíeta, že napadnutý rozsudok krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Žalobca má za to, že žalovaný sa dostal do omeškania so splatením menovitých hodnôt a výnosov z dlhopisov F. tých majiteľov, ktorí svoje nároky na žalobcu postúpili, preto im ich splatil až po dni splatnosti týchto dlhopisov, ktorým bol 31. december 2000. Žalobca má za to, že pre určenie, či sa žalovaný dostal do omeškania so splnením svojej povinnosti splatiť uvedené dlhopisy F. ich bývalým majiteľom, je rozhodujúci § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, a nie § 24 ods. 11 citovaného zákona, ako to uvádza žalovaný a súd v napadnutom rozsudku. Žalobný návrh podaný žalobcom, ako aj jeho ďalšie podania, boli značne rozsiahle, čo do právnej argumentácie týkajúcej sa žalovanej pohľadávky, pričom všetky uvedené argumenty obsahovali množstvo právnych analýz a rozborov ohľadne platných právnych predpisov (najmä zákona o veľkej privatizácii), ktoré sú rozhodné pre posúdenie oprávnených nárokov žalobcu voči žalovanému, keďže oprávnenosť žalovanej pohľadávky závisí výlučne od správneho posúdenia, rozboru a výkladu uvedených právnych predpisov. Vytýkal krajskému súdu, že sa neadekvátne vysporiadal s prezentovanou právnou argumentáciou, ktorú žalobca prezentoval v žalobnom návrhu a ďalších svojich podaniach, keďže neuviedol žiadne reálne dôvody alebo argumenty, ktoré by vyvrátili výsledky právnych analýz žalobcu, respektíve by ich akokoľvek spochybnili, čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnomu právnomu posúdeniu zo strany súdu. Žalobca v súvislosti s polemikou ohľadne určenia termínu, kedy bol žalovaný povinný splatiť dlhopisy F. ich majiteľom, poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky k nadobudnutiu a používaniu dlhopisov F., v ktorom Ústavný súd SR vyslovil jednoznačný právny názor, kedy malo k splateniu

dlhopisov F. dôjsť. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalovaného zaviazal zaplatiť vymáhanú sumu a trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. e/ OSP, napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP a podľa odseku 3 tohto ustanovenia, vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa domáhal zaplataenia úrokov z omeškania za omeškanie s plnením peňažného dlhu voči bývalým majiteľom dlhopisov žalovaného. Podľa návrhu žalobcu, omeškanie vzniklo oneskoreným vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov vydaných žalovaným podľa § 24 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že dlhopis f. je zaknihovaný cenný papier na meno, ktorý oprávňuje majiteľa tohto dlhopisu na výplatu menovitej hodnoty a výnosu tohto dlhopisu. Výnos tohto dlhopisu sa určuje vo výške diskontnej sadzby vyhlásenej Národnou bankou Slovenska a platnej ku koncu bežného roka z jeho menovitej hodnoty.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb., dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu, je splatný 31.12.2000. Fond ručí za splatenie dlhopisov podľa odseku 4 svojím majetkom.

Podľa § 24 ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb., dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu, je f. povinný splatiť osobám uvedeným v odsekoch 3 a 9 najneskôr do konca roka 2001.

Súd prvého stupňa bol toho názoru, že žalovaný sa nedostal do omeškania, ak dlhopis, vrátane jeho výnosu, vyplatil do konca roka 2001. Otázku splatnosti dlhopisov však už riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v ďalších sporoch medzi rovnakými účastníkmi a tento dospel k inému záveru. Konštatoval, že základnú otázku splatnosti dlhopisov s dôsledkom aj vzniku povinnosti týmto dňom dlhopisy vyplatiť rieši ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. v jeho platnom znení. Ak otázka splatnosti (zročnosti) s týmto obvyklým legislatívnym obsahom je vyriešená v tomto ustanovení, potom je logické, že zákon túto otázku nemôže riešiť a ani nerieši iným spôsobom v ďalšom ustanovení, a to v § 24 ods. 11 citovaného zákona. Jednoznačne je nelogické, že by zákon v ustanovení § 24 obvyklý právny pojem splatnosť (splatný) používal s rozdielnym právnym významom, a to či už v odseku 6, odseku 7, odseku 8, odseku 9 alebo v odseku 10 s rozdielnym významom alebo obsahom. Z tohto všeobecného rámca by sa úplne vymykal aj výklad ust. § 24 ods. 7 cit. zákona prezentovaný žalovaným, ktoré ustanovenie čo do použitia právnej terminológie je identické s odsekom 6. Teda, ak by sa znenie odseku 6 malo vykladať tak, že sa v ňom nerieši otázka splatnosti vo význame, kedy musí byť dlh veriteľovi splatený, potom automaticky by to muselo platiť aj pre odsek 7, čo by znamenalo, že v zmysle odseku 11, by aj osobám majúcim vek 70 rokov a viac, povinnosť splatiť dlhopis trvala až do 31.12.2001. Za tohto stavu, ale ustanovenie § 24 ods. 7 cit. zákona, by bolo úplne obsolentné. Keďže právnická terminológia v legislatíve sa spravidla používa tak, aby jej zmysel a obsah nebol odlišný, pričom, o to viac to platí pre právnickú terminológiu, ktorá je v legislatíve používaná pomerne frekventovane, je nutné vychádzať z toho, že tak je tomu aj v prípade znenia ustanovenia § 24 ods. 6 cit. zákona. Teda, ak je v tomto ustanovení uvedené, že dlhopis je splatný 31.12.2000, potom skutočne zákonodarca určil takto deň, ku ktorému musia byť dlhopisy aj vyplatené, čo potvrdzuje aj znenie § 24 ods. 10 cit. zákona, podľa ktorého

žalovaný mohol dlhopisy splatiť aj pred uvedenou dobou splatnosti, t. j. pred dátumom 31.12.2000.

Súd prvého stupňa síce konštatuje, že odseky 6 a 11 ust. § 24 citovaného zákona je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, ale sám takto nepostupoval, o čom svedčí absencia dôvodov týkajúcich sa výkladu a aplikácie odseku 6. Tým, že tomuto ustanoveniu nevenoval potrebnú pozornosť, následne nemohol bez ďalšieho správne aplikovať odsek 11. V odseku 11 zákon vymedzuje jednak rozsah nárokov patriacich majiteľovi dlhopisu, teda vyplatenie jeho menovitej hodnoty, ako aj jeho výnosu, úroky z omeškania tu neuvádza, lebo táto otázka je riešená v inom všeobecnom právnom predpise a jednak vymedzuje osoby, ktorým tieto nároky majú byť vyplatené. Pritom z jeho znenia je zrejmé, že ide o plnenie povinnosti vyplývajúcej z predchádzajúcich ustanovení, teda vyplatiť splatný dlhopis ku dňu jeho splatnosti. Lehota splatnosti bola určená v ustanovení odseku 6, 7, § 24 a žalovanému nič nebránilo ku dňu uvedenému v odsekoch 6, 7 splniť svoju povinnosť, najmä, ak o vzniku tejto povinnosti vedel už niekoľko rokov. Teda, povinnosť plniť zo strany žalovaného trvala nepretržite každý deň už po celý rok 2001 (odsek 6), resp. rok 1998 (odsek 7), keďže povinnosť mala byť už splnená ku dňu 31.12.2000, resp. ku dňu 31.12.1997. Žalovaný sa teda dostal do omeškania dňom 1.1.2001, resp. 1.1.1998.

Vzhľadom na uvedené závery, ktorými je súd prvého stupňa viazaný (§ 226), odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 27. februára 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: